

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CAMERA RUBINIE

PAULINE PETERS

CAMERA RUBINIE

libris
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETERS, PAULINE

Cămera rubinié / Pauline Peters ; trad. din lb. germană
de Cornel Stoenescu. - București : RAO Distribuție, 2020
ISBN 978-606-006-353-7

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2

CAMERA
RUBINIÉ

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect. 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

PAULINE PETERS
Die rubinrote Kammer
Copyright © 2016 by Bastei Lübbe AG, Köln
Toate drepturile rezervate

Traducerea din limba germană
Cornel Stoenescu

© RAO Distribuție, 2016
Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-353-7

Capitolul întâi

Londra, 1907

Victoria Bredon mergea grăbită pe Palmer Street, când un bărbat într-un costum de culoare închisă îi aruncă o privire indignată, observându-i buzele rujate și rozeta din stofă violet, verde și albă, de pe reverul pardesiului ei – simbol al sufragetelor.

– Dreptul de vot pentru femei! strigă ea făcându-i zburdalnic cu mâna.

La următorul colț de stradă, Victoria se opri. Scoase din poșetă un mic aparat de fotografiat Kodak și, concentrată, fotografie imaginea care i se oferea. Pentru un moment nu mai era luptătoarea pentru dreptul la vot al femeilor, ci, pur și simplu, o fotografă.

Soarele palid de februarie făcea să sclipească fațada din gresie și cărămidă a Caxton Hall. În dreptul clădirii în stil neobaroc, împodobită cu numeroase cupole micuțe, se strânseseră câteva sute de femei. Purtau pancarte și bannere pe care scria: „Drept de vot pentru femei“ și „Niciun impozit fără participare la guvernare“.

Cele mai multe femei erau îmbrăcate simplu, ca niște muncitoare, servitoare ori angajate mărunte, dar unele purtau

pălării și pardesie elegante. Acestea proveneau, evident, din păturile superioare. Multe demonstrante aveau, ca și Victoria, buzele rujate, semn că nu erau dispuse să mai fie mult timp reținute, pudice și umile, așa cum pretindea morala victoriană dominantă încă în cel de-al șaptelea an al domniei lui Edward al VII-lea. În timp ce apăsă declanșatorul, Victoria zâmbi. „Buzele roșii vor accentua contrastul chipurilor din poze“ – își spuse ea în gând.

– Drept de vot pentru femei! Drept de vot pentru femei! începură să scandeze câteva demonstrante, altele le urmau și repede se ajunse la un cor zgomotos și mulțimea se puse în mișcare.

Înainte să li se alăture, Victoria mai făcu o ultimă fotografie.

– Ați hotărât să mergeți la Parlament? întrebă ea o femeie mai în vârstă, cu un chip cu trăsături ferme.

– Nu ai fost la adunare?

Victoria clătină din cap:

– Nu, a trebuit să lucrez.

Făcuse fotografii în docuri și apoi dusese acasă, în Green Park, camera mare, care era prea scumpă și prea greu de manevrat la o demonstrație.

Chipul femeii în vârstă luă o expresie batjocoritoare.

– Nu doar că vom demonstra în fața clădirii Parlamentului. Pentru că petițiile noastre nu au avut niciun efect, vom face uz de mijloace mai drastice. Îl vom lua cu asalt.

Femeia avea un puternic accent cockney¹.

– Chiar așa? O decizie bună.

Victoria simți cum o cuprindeau bucuria și emoția. Cu un an în urmă, liberalii îi înlăturaseră de la putere pe conservatori în urma unui succes răsunător. Înainte de alegeri, cei

dintâi se bucuraseră de ajutorul femeilor – fie ca purtătoare ale mesajelor liberale, fie ca ajutoare la organizarea manifestațiilor lor electorale. Mai ales femeile care împărțeau ceai și fursecuri fuseseră bine-venite. După victoria în alegeri, liberalii consideraseră dreptul de vot al femeilor o problemă minoră. Când însă această solicitare nu fusese nici măcar menționată în discursul regelui la deschiderea Parlamentului, pentru multe sufragete paharul se umpluse.

– Probabil că în fața Parlamentului situația se va complica, copilă, zise femeia măsurând cu o privire critică statura firavă a Victoriei.

– Nicio problemă, sunt în stare să am grijă de mine, îi răspunse Victoria clătinând din cap. „Drept de vot pentru femei! Drept de vot pentru femei!“, se alătură ea corului de demonstrante care treceau prin dreptul Catedralei Westminster.

Victoria simți că i se accelera din nou pulsul. Peste doi ani va împlini, în sfârșit, douăzeci și unu de ani, devenind astfel majoră. Probabil că până atunci dreptul de vot pentru femei nu va fi introdus. Dar ea nu se descuraja. Pentru ea, acesta nu însemna doar o contribuție la destinul politic al țării, ci și dreptate, precum și faptul că fiecare femeie – bogată ori săracă – va avea șansa de a-și lua viața în propriile mâini.

„Ironia face că mie tocmai o femeie mi-a arătat ce înseamnă să nu poți decide asupra propriei persoane și să fii complet dependentă, pe când eram copil“ – îi trecu prin minte Victoriei.

În cele patru luni petrecute în copilărie în Germania, în Franconia, la tiranica bunică din partea mamei, principesa Leontine von Marssendorff, trăise iadul pe pământ. La fel crede și astăzi, după atâta vreme.

– Drept de vot pentru femei! Niciun impozit fără participare la guvernare! strigă Victoria dintr-odată mai tare.

¹ Accent specific clasei muncitoare din Londra

Acum avea în față zidurile de culoare deschisă ale clădirii Parlamentului, construită în stil neogotic. În aer răsunară fluierături stridente.

– Înapoi, doamnelor, imediat înapoi! se auziră urlând niște bărbați.

– Lăsați-ne să trecem!

– Suntem cetățene plătitoare de impozite! Cerem dreptul de a fi lăsate să intrăm în Parlament! strigau femeile incitate.

– Dacă prim-ministrul refuză să ne primească, vom ajunge la el și fără invitație.

Demonstrantele se opriră un moment, apoi reîncepură să înainteze.

– Femeile din primele rânduri au reușit să treacă de lanțul de polițiști! strigă cineva.

Hotărâtă să pătrundă în Parlament, Victoria înaintă odată cu mulțimea. Cu coada ochiului, remarcă un grup de bărbați care râdeau prosteste. O femeie din fața ei fu nimerită de un ou clocit, iar pe ea o atinse o portocală stricată. Călcă pe ceva alunecos și fu cât pe ce să cadă.

Abia își recăpătă echilibrul când fluierăturile se intensificară. Se auzeau și tropote de copite. În piață își făcură apariția polițiști călare, care își struneau caii printre demonstrante. Țipete de panică, blesteme și strigăte de furie.

„Hm..., deci asta este poliția călare!“ își zise furioasă în gând Victoria. Se luptă cu propria panică, trecu ghemuindu-se pe sub gâtul unui cal și continuă să înainteze. La marginea pieței scoase din poșetă aparatul Kodak și îl îndreptă spre scena care avea loc în fața ei.

Prinse în obiectiv un polițist cu bastonul din cauciuc ridicat. Mai fotografie alți doi polițiști imobilizând o femeie

care se apăra din toate puterile și târând-o pe caldarâm. Câțiva bărbați din grupul celor care se hlizeau se aruncară în îmbulzeală, opreau femei și le pipăiau.

– Încă una aici!

Victoria observă prea târziu că un bărbat se proțăpise în fața ei. O apucă brutal de braț, făcând-o să scape aparatul Kodak din mână.

– Hai, micuțo, dă-mi un pupic!

Accentul lui era tipic păturii sociale celei mai de jos. Omul îi rânjea ostil, lăsând să se vadă o gaură mare în șirul de dinți de jos.

– Ia mâna de pe mine!

Cu o mișcare de ju jitsu, Victoria îl dezechilibră și bărbatul căzu.

„Kodak-ul ... Unde este Kodak-ul?“

Privi rapid în jur. Se strecură printre doi bărbați și când își ridica aparatul de fotografiat fu apucată din nou, de data aceasta pe la spate. Un braț o presa pe gât.

– Ești sălbatică rău. Am eu grijă de tine înainte să te preda poliției.

Victoria fu izbită de respirația cu iz de ceapă și bere a bărbatului. Reuși să întoarcă puțin capul. Deasupra ei se ridica un chip congestionat, neras de mult timp. Individul continua să o pipăie în timp ce ea încerca zadarnic să scape din strânsoare.

– Este foarte urât ce faceți. Dați drumul doamnei! auzi Victoria o voce puternică de bărbat și văzu un tânăr postându-se în fața individului care o imobilizase.

– Valea, fanfaronule! Altfel îți stâlcesc mutra!

– Dacă nu puteți fi convins cu vorba, atunci...

Prin fața ochilor Victoriei trecu un pumn care se opri în fața bărbosului. Acesta făcu câțiva pași înapoi, clătănându-se.

Victoria profită, se eliberă și coti imediat pe Parliament Street. Când privi înapoi, îl văzu pe cavalerul care o eliberase urmărit de bărbos și de câțiva dintre camarazii lui. Chiar în acel moment, dintr-o stradă lăturalnică, se ivi o birjă.

– Haideți! Tânărul o apucă de braț pe Victoria și amândoi alergară până la birjă. Oriunde, numai ia-o repede din loc! îi strigă acesta vizitiului în timp ce o ajută pe fată să urce, după care se trânti și el alături de ea.

– Prea bine, sir!

Birjarul se întoarce și biciul lui dansă deasupra urmăritorilor. Apoi caii porniră în galop spre Covent Garden.

– Uneori ai nevoie în viață doar de un strop de noroc. Chiar nu mi-ar fi făcut nicio plăcere să mă bat cu golănimea aceea. Mai ales că nu prea sunt în formă.

Tânărul mișcă degetele mâinii drepte și pe chip îi apărură o grimasă de durere.

Pentru prima oară, Victoria avu ocazia să îl examineze mai atent. Avea părul castaniu-deschis, tuns scurt, și ochi căprui. Nu se putea spune că era frumos, dar trăsăturile îi erau regulate. Avea o sprânceană puțin mai ridicată, ceea ce îi dădea un aer ironic. Cutele ușoare din jurul gurii largi trădau însă o persoană veselă. Victoria aprecia că avea în jur de douăzeci și cinci de ani. După accentul de Oxford ori Cambridge, părea dintr-o familie instruită. La această impresie contribuia și faptul că pardesiul lui maro, deși cam uzat, era, cu siguranță, făcut pe comandă.

– Dumnezeu, murmură el, nu m-aș fi gândit că îmi voi lua vreodată mâna pentru o adeptă a lui Mrs. Pankhurst.

– Deci nici dumneavoastră nu sunteți pentru dreptul de vot al femeilor? întrebă Victoria înverșunată.

– Nu am nimic împotriva...

– Câtă generozitate din partea dumneavoastră!

– Mersi... El o aprobă mărinimos și adăugă: De fapt, cu Mrs. Pankhurst am eu ceva.

– Pentru că nu este răbdătoare și discretă, așa cum se cere să fie femeile, ci își cere drepturile?

– Nu, căpetenia luptătoarelor pentru dreptul de vot al femeilor mi se pare dogmatică și lipsită de spirit autocritic.

– Aha, cumva sunteți de părere că dreptul de vot al femeilor nu trebuie introdus în niciun caz înaintea dreptului general de vot al bărbaților? Pentru că, astfel, cei de același sex cu dumneavoastră ar fi dezavantajați? Dumneavoastră..., îl măsură Victoria supărată cu privirea pe interlocutor, ...vă numărați, cu siguranță, printre bărbații care posedă o casă ori care au închiriat o casă și, datorită acestui fapt, au voie să aleagă guvernarea.

– Recunosc faptul că am o casă, zise el zâmbind, în timp ce scotea din buzunarul pardesiului o batistă, pe care i-o întinse Victoriei.

– Ce să fac cu ea? întrebă ea iritată. Vă deranjează buzele mele rujate?

– Cătuși de puțin. Ba chiar le consider adorabile. Dar... Dacă vreți să vă curățați umărul...

– Oh...

Victoria își privi îmbrăcămintea și văzu că avea resturi de portocală stricată împrăștiată pe pardesiu. Le șterse în grabă.

Abia după aceea remarcă ziarul împăturit care se ițea din buzunarul pardesiului tânărului. Sub titlul ziarului, *The Spectator*, sărea în ochi data de 13 februarie.

– Dumnezeu, își duse ea speriată mâna la gură, cât este ceasul?

Salvatorul ei își consultă ceasul de buzunar:

– Puțin peste trei și jumătate.

– Trebuie să ajung imediat la Ritz.

– La Ritz?

Victoria confirmă supărată:

– Am uitat complet că am o întâlnire acolo la ora trei.

– Sunteți surprinzătoare. Tânărul se aplecă spre birjar și îi strigă noua adresă. L-ați aranjat într-un mod cu totul impresionant pe individul acela. Părea o mișcare de ju jitsu... dacă îmi permiteți remarca.

– A fost chiar ju jitsu.

– Într-adevăr? Întrebă el iritat.

– Tatăl meu m-a învățat.

– Trebuie să fie un bărbat remarcabil.

– Da, a fost, răspunse Victoria.

Resimțea din plin, în fiecare zi, lipsa tatălui ei, care decesese în urmă cu mai mult de un an. Mama îi murise de friguri pe când ea avea trei ani și jumătate. Victoria simți compătimirea din privirea interlocutorului și se grăbi să adauge:

– Pe dumneavoastră ce v-a adus în fața Parlamentului?

Că doar nu demonstrația pentru dreptul de vot al femeilor?

– Nu, mărturisesc că nu eram acolo pentru aceasta, ci din motive profesionale. Lucrez pentru *Spectator*. Numele meu este Jeremy Ryder. Scoase din buzunarul interior al pardesiului o carte de vizită pe care i-o întinse fetei. Nu aș vrea să par insistent, dar mi-ați putea spune și dumneavoastră numele?

– Oh, firește. Victoria scoase din poșetă una dintre cărțile sale de vizită. Victoria Bredon.

– Bredon... Precum celebrul medic legist Bernard Bredon? spuse el privind-o surprins.

– Da, exact. Era tatăl meu.

Birja tocmai traversa Piccadilly Circus, înconjurată de clădiri în stil georgian, și ajunsese la hotelul inaugurat în urmă cu un an.

– Vă rog să mă scuzați că încă nu v-am mulțumit pentru că m-ați salvat de acel individ respingător, își aminti brusc Victoria și roși.

– Pentru mine este totdeauna o plăcere să le dovedesc doamnelor că sunt un gentleman, zise el și scutură din cap când Victoria își scoase portofelul. În niciun caz nu aș permite să contribuiți la achitarea costului acestei călătorii.

– Accept în mod excepțional oferta, având în vedere că aveți deja drept de vot, pe când eu încă nu am.

Victoria își luă rămas-bun zâmbind și, când birja opri, sări repede și se îndreptă către impozanta intrare a hotelului Ritz.

Portarul în livrea se postă în calea Victoriei cu o mină hotărâtă, ca și cum ar fi fost Sfântul Mihail și ar fi trebuit să apere poarta cerului de atacul iadului. Ea își dădu seama că nu arăta nici pe departe ca o persoană respectabilă. Pardesiul îi era vechi și uzat și împodobit cu o pată, acolo unde o nimerise portocala.

– Om bun, este inutil să îmi stați în cale, îi zise portarului. Îl privi apoi drept în față și i se adresă într-o engleză arogantă, folosită de clasa socială cea mai înaltă: Sunt invitată la ceai de lady Glenmorag.

Portarul o lăsă să intre în hol, unde, fără cuvinte, o invită să aștepte. Victoria știa bine clădirea cu fațade sobre și totuși elegante, pentru că locuia în apropiere, dar nu intrase în ea niciodată. Un ceai sau o masă aici depășea cu mult posibilitățile ei financiare. Privi curioasă în jur. Lambriul din lemn de culoare crem era de o simplitate surprinzătoare, în contrast cu covorul roșu-auriu și cu elegantul candelabru, care ofereau oaspeților o mostră a luxului acestui hotel.

– Miss Bredon..., șopti cineva în apropiere. Portarul revenise cu un chelner, care, judecând după nuanța închisă

a părului și a tenului, era de origine sud-europeană. Miss Bredon, regretăm nespuse că a trebuit să așteptați, rosti chelnerul clipind nervos. Lady Glenmorag vă așteaptă. Poate doriți să vă înviorați înainte de a vă conduce la Palm Court? arată el către culoarul care ducea la toalete. Dacă îmi permiteți, am să vă iau pardesiul.

„Păi, da, normal că la cum arăt nu pot să apar în Palm Court“, își spuse Victoria un moment mai târziu, privind-se în uriașele oglinzi aflate deasupra chiuvetelor din marmură din toaleta doamnelor. Făcu o grimasă. Pălăria îi stătea strâmb și câteva șuvițe din părul ei roșu, buclat, se desprinseseră din cocul de la ceafă și atârnavă pe față. Și, în plus, i se mai întinsese și rujul de pe buze.

– Vă pot ajuta, miss?

O tânără menajeră se îndreptă spre ea și îi întinse o tăviță de argint pe care se aflau prosoape, piepteni și perii.

– Mulțumesc.

Victoria luă un prosop și deschise robinetul aurit pentru apă caldă – Ritz era primul hotel din Londra în care fiecare cameră era dotată cu apă curentă rece și caldă. În timp ce își ștergea rujul, jonglă un moment cu ideea de a se ruja din nou, dar decise să renunțe. Probabil că mătușa ei, Hermione, îi va lua imediat la rost tutorele pentru că-i permitea Victoriei să se comporte ca o prostituată. O scenă de care chiar voia să îl scutească pe bătrânul și bietul Montgomery.

După ce își puse cât de cât părul în ordine și își pudră nasul, se mai examină o dată temeinic în oglindă. Acum, iarna, pielea ei era foarte luminoasă și fără cusur. Dar primăvara, odată cu primele raze puternice de soare, pe nas îi vor răsări din nou pistrui. O colegă de internat îi spusese odată că arată ca o păpușă scumpă din porțelan. Fata voise astfel să o complimenteze pentru fața în formă de inimă,

ochii mari, verzi, și trăsăturile drăguțe ale gurii. Dar Victoria și-ar fi dorit să fie mai puțin *drăgălașă*.

Doar că...

Mai schiță o grimasă în timp ce își fixa pălăria pe cap cu ajutorul unor ace. Era timpul să se pregătească spiritual pentru o discuție cu mătușa ei.